

“Γιὰ ποιὰ αὐτοπεποίθησὴ μιλάμε ;”

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μυστήριο ! Καί ἂν σέ ἔβαλαν νά κρίνεις νά σκεφθεῖς: “εἶναι αὐτή ἡ κρίση θεικὴ ἢ εἶναι γεμάτη ἐμπάθεια ;”

... Νά μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας οὔτε στὴν κρίση σας. Ὑπάρχει μέσα πολὺς ἐγωισμὸς , ὅταν κανεῖς κρίνει. Ἐμένα μὲ βάζουν νά κρίνω ἓνα θέμα καὶ ἐνῶ δέν θέλω ...ὅταν πάω νά κάνω προσευχή , δέν νιώθω, ἄς ὑποθέσουμε, ἐκείνη τὴν γλυκύτητα πού νιώθω ἄλλες φορές. Ὅχι ὅτι μὲ πειράζει ἢ συνειδησὴ μου γιὰ κάτι, ἀλλὰ γιατί ἔκρινα σάν ἄνθρωπος.

... Ὅταν κανεῖς κάνει πνευματικὴ δουλειά στὸν ἑαυτό του , ὅταν ἀγωνίζεται τότε φωτίζεται ἀπὸ τὸν Θεό. ...Γι'αὐτό καὶ βλέπει μακριά. Ἐνας πού ἔχει μυωπία , ἀπὸ κοντὰ βλέπει τὰ πράματα καλά, ἀλλὰ μακριά δέν βλέπει. Καὶ ἓνας πού δέν ἔχει μυωπία, ἔ, τό πολὺ-πολὺ θά δεῖ λίγο μακρύτερα, ἀλλὰ καὶ αὐτό δέν λείει τίποτε. Τὰ σωματικὰ μάτια εἶναι δύο · τὰ πνευματικὰ εἶναι πολλὰ.

... Ἄν δέν ἐξαγνισθεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἂν δέν ἔρδει ὁ θεῖος φωτισμὸς, ὅσο σωστὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ ἄλλη γνώση-αὐτό βλέπω-εἶναι ἓνας ὀρθολογισμὸς καὶ τίποτε παραπάνω. Καὶ ἂν λείψει ὁ θεῖος φωτισμὸς , καὶ αὐτὰ πού θά ποῦν καὶ θά γράψουν, δέν θά βοηθήσουν. Βλέπετε τό ψαλτῆρι πού εἶναι γραμμμένο μὲ θεῖο φωτισμό , τί βαθιὰ νοήματα ἔχει! Μάζεψε ἂν θέλεις ὅλους τοὺς Θεολόγους, ὅλους τοὺς φιλόλογους, καὶ θά δεῖς ὅτι ἓναν ψαλμό μὲ τέτοιο βάθος δέν μποροῦν νά φτιάξουν! Ἐνῶ ὁ Δαβὶδ ἦταν ἀγράμματος, ἀλλὰ βλέπεις καθαρά πῶς τὸν ὀδηγοῦσε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία σήμερα ταλαιπωρεῖται , γιατί λείπει ὁ θεῖος φωτισμὸς καὶ καθένας πιάνει τὰ πράματα ὅπως θέλει. Μπαίνει καὶ τό ἀνθρώπινο στοιχεῖο καὶ δημιουργοῦνται πάθη καὶ ἀλωνίζει μετὰ ὁ διάβολος. Γι' αὐτό δέν θά πρέπει νά ζητοῦν ἐξουσία οἱ ἄνθρωποι πού ἐξουσιάζονται ἀπὸ τὰ πάθη τους.

- Δηλαδή, γέροντα, πρέπει νά ζητοῦν ἐπίμονα τὸν θεῖο φωτισμό οἱ ἄνθρωποι ;

- Ναι , γιατί ἀλλιῶς οἱ λύσεις πού δίνουν εἶναι ἐνέργεια τοῦ μυαλοῦ. Δημιουργεῖται σύγχυση μετὰ. ...

...Καὶ πάντα γιὰ κάθε τί πού σκεφθεσθε νά κάνετε , νά λέτε “ἂν θέλει ὁ Θεός”, μὴν πάθετε καὶ ἴσεις ὃ, τι ἔπαθε κάποιος μιὰ φορά. Εἶχε ἀποφασίσει νά πάει στό ἀμπέλι του γιὰ δουλειά. Αὐριο πρωί-πρωί, λείει στὴ γυναίκα του , θά πάω στό ἀμπέλι. “Ἄν θέλει ὁ Θεός θά πᾶς”, τοῦ λέει ἐκείνη. “Θέλει δέν θέλει ὁ Θεός, λείει ἐκεῖνος , ἐγὼ θά πάω”. Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε νύχτα. Στὸν δρόμο ἐν τῷ μεταξύ πιάνει τέτοιος κατακλυσμὸς, πού ἀναγκάσθηκε νά γυρίσει πίσω. Δέν εἶχε φέξει ἀκόμη. Χτυπάει τὴν πόρτα, “ποιὸς εἶναι;”, ρωτᾷ ἡ γυναίκα του. “Ἄν θέλει ὁ Θεός λείει ἐκεῖνος, ὁ ἄνδρας σου εἶμαι!”... Ὁ ἄνθρωπος , ἂν θέλει νά μὴ βασανίζεται ,

πρέπει νά πιστέψει στό “χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν”, πού εἶπε ὁ Χριστός. Νά ἀπελπισθεῖ δηλαδή ἀπό τόν ἑαυτό του μέ τήν καλή ἔννοια καί νά πιστέψει στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ. ...Τότε βρίσκει τόν Θεό. ...Οἱ πιά πνευματικοί ἄνθρωποι ἀπελπίζονται μόνο ἀπό τό “ἐγώ” τους, διότι τό “ἐγώ” φέρνει στόν ἄνθρωπο ὅλη τήν πνευματική δυστυχία.

Ὁ Χριστός ζητοῦσε πρώτα τήν πίστη στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ καί ὕστερα ἔκανε τό θαῦμα. “Ἄν πιστεύεις στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ, θά γιαιτρευθεῖς”, ἔλεγε. “Ὅχι ὅπως λένε λανθασμένα μερικοί σήμερα : “Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυνάμεις καί ἂν πιστεύει στίς δυνάμεις του, μπορεῖ νά κάνει τά πάντα”..: Νά πιστεύεις δέν λείει τό Εὐαγγέλιο; Συμφωνοῦμε ἐπομένως. “Ναί”, ὁ Χριστός ἔλεγε “πιστεύεις;”, ἀλλά ἐννοοῦσε: “Πιστεύεις στόν Θεό;” Πιστεύεις ὅτι μπορεῖ ὁ Θεός;” Ζητοῦσε τήν διαβεβαίωση τοῦ ἀνθρώπου ὅτι πιστεύει στόν Θεό, καί τότε βοηθοῦσε.

Πουθενά τό Εὐαγγέλιο δέν λείει νά πιστεύω στόν ἐγωισμό μου, ἀλλά νά πιστεύω στόν Θεό., ὅτι μπορεῖ ὁ Θεός νά μέ βοηθήσει, νά μέ θεραπεύσει. Αὐτοί ὅμως τά παίρνουν ἀνάποδα καί λένε: “Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυνάμεις καί πρέπει νά πιστεύει στόν ἑαυτό του”. Τό νά πιστεύει κανείς στόν ἑαυτό του ἔχει ἐγωισμό ἢ δαιμονισμό.

- Μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος πού εἶναι ἔξυπνος, ἀλλά ἔχει πάθει, νά ἔχει σωστή κρίση ;

- Κατ'ἀρχάς νά προσέξει νά μήν πιστεύει στό μυαλό του, γιατί, ἂν εἶναι πνευματικός ἄνθρωπος, θά πλανηθεῖ καί, ἂν εἶναι κοσμικός, θά τρελλαθεῖ. Νά μήν πιστεύει στόν λογισμό του. Νά ρωτᾷ, νά συμβουλευεῖται, νά ἀγιάσει τήν ἐξυπνάδα του. Καί γενικά ὅλα ὅσα ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅλα νά τά ἀγιάζει. “Ὅταν ἡ ἐξυπνάδα ἀγιασθεῖ, βοηθᾷ νά ἀποκτήσει κανείς τήν διάκριση. Ἐνας ἔξυπνος ἂν δέν ἀγιασθεῖ δέν ἔχει πνευματική διάκριση. Ἐνας πάλι ἀπό τήν φύση του ἀπλός μπορεῖ ἓναν πλανεμένο νά τόν πάρει γιά ἅγιο καί ἓναν δηλυπρεπεῖ νά τόν πάρει γιά εὐλαβή.

Γέροντος Παΐσιου, από τό βιβλίο “ΜΕ ΠΟΝΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ”

Σχόλιο: Ἐπειδή καί ὁ γέρον Παΐσιος μιλά γιά ὀρθολογισμό, δηλαδή νεοβαρλαμισμὸ καί γιά ἀπυυσία θείου φωτισμοῦ ἀπό τήν Ἐκκλησία μήπως ἔπρεπε νά τόν εἶχαν καλέσει σέ ἀπολογία γιά τό θράσος του;